

цира жанровете като “сакрални” и “профанни”. Етоса на “музиката” на Яворов бихме могли да отнесем към *musica humana* от тетрактидата на Боеций. /”Абсолютното бих могъл да достигна само като музикант.”¹²/

От друга страна, въпросът за профанното, за “стъклените мъниста” /Пенчо Славейков/, се поставя от самото начало както от поета, така и от неговите критици /”Яворов песни не пише/ чрез ключовия музикален жанр на “песента”. В своето предисловие към второто издание на Яворовите “Стихотворения”, Славейков най-напред обяснява “das Lied” като “простата наивна песен”, “обикновен солдатин в йерархията на художествените чинове”.¹³ Но в края на своето изложение за “Пейо” /името на поета сочи към песента, както и името на музиканта ВАСН - чиито тонове, съединени графично, образуват фигура на легнал кръст, - сочи към кръстната тема/, Славейков отново не намира по-добър глагол от “пей”, за да характеризира “декадентския” стил на Яворов: “Мотиви, мисли и чувства, за които г-н Яворов пей... Но те са изпети в такава форма, с такъв език...”¹⁴ Но и Ботевото “Ти ли си майко, тъй жално пела”, би могло, според Славейков, да бъде казано от мълчаливия “Чудак” на Яворов. По този начин, както и в европейския контекст, песента застана от двете страни на изкуството на Яворов - откъм традицията /*Volkslied, Kirchenlied*/, и същевременно принадлежи на настоящето и бъдещето /*Kunstlied, symphonisches Lied*/.

Един малък “synopsis” на творби от европейската Lied-традиция, сродна на Яворов и в нейната циклична проява, не само защото Яворов “чува” симфонии. Нейната сложност и многожанровост като *Kunstlied*, както и радикално поставеният акцент върху съвършенството на детайла и новаторството на формата, правят тези творби емблематични за новото изкуство. Яворовата “музика”, която струи от неговата поезия, е може би “поствагнерианска”, елин *Gesamtkunstwerk*, защото тя като че ли няма нужда от външна проява в реалния звук.

Richard Wagner - *Wesendonklieder* (1867); основа на операта “Тристан и Изолда”, с нейната близка до Яворов тема за вечната любовна песен.

Hugo Wolf - *Moerike-Lieder* (1897-8) - лаконична форма, чиито хармонични решения носят характера на мистично откровение, близко, според мен, до късния Яворов.